

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce: I. B.**, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Az 3/2004 - 35 ze dne 30. 9. 2004,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci. Napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele č.j. OAM-5209/VL-11-BE07-2001 ze dne 18. 11. 2003. Tímto rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění, a že v řízení byla ze strany stěžovatele porušena povinnost zjistit úplně a přesně skutkový stav věci. Soud mj. také přisvědčil námitce žalobce, že stěžovatel si ze shromážděných informací o zemi původu vybral jen ta tvrzení, která odpovídala konečnému rozhodnutí, nevypořádal se s dalšími informacemi, které jsou s nimi v rozporu, některé údaje použil bez souvislosti s dalšími, které upravují jejich význam. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil.

V kasační stížnosti stěžovatel trvá na tom, že jím vydané rozhodnutí je zákonné a soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., popř. ji zamítnout jako nedůvodnou. Posouzení skutkového stavu, které provedl soud, považuje stěžovatel za příliš zobecňující a odtažitě od skutkových tvrzení žalobce. K aplikaci ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., kterou stěžovatel provedl s oporou známých judikátů, soud podle něj vůbec nepřihlédl. Stěžovatel tedy žádá, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že kasační stížností napadený rozsudek byl stěžovateli doručen prostřednictvím držitele poštovní licence dne 19. 10. 2004. Stěžovatel

tuto skutečnost potvrdil svým razítkem a podpisem na dodejce, jež je založena v soudním spise. Kasační stížnost byla pak stěžovatelem podána k poštovní přepravě dne 4. 11. 2004, což vyplývá z obálky s razítkem, jež je rovněž součástí spisu.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci stěžovateli doručen v úterý 19. 10. 2004. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. tedy v souladu s výše citovanými ustanoveními s. ř. s. začala běžet ve středu 20. 10. 2004 a skončila v úterý 2. 11. 2004, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, který napadený rozsudek vydal, nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci zaslal kasační stížnost prostřednictvím držitele poštovní licence sice správnému soudu, tj. Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočce v Liberci, avšak až ve čtvrtek 4. 11. 2004, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu